

TUPLAPULMA,

Love
Ice
Love

Maria!

Tammi

Henna Helmi

Icelove-sarjassa ilmestyneet:

Nellyn uudet kuviot

Tuplapulma, Maria!

Henna Helmi

TUPLAPULMA,

Maria!

KUVITTANUT

Reetta Niemensivu

Kustannusosakeyhtiö Tammi

Helsinki

*Tämän kirjan kirjoittamista ovat tukeneet
Suomen Kulttuurirahaston Etelä-Pohjanmaan rahasto
sekä Taiteen edistämiskeskuksen
Pohjanmaan taidetoimikunta.*

Kansi: Laura Lyytinen

Ulkoasu ja taitto: Saara Söderlund

Teksti © Henna Helmi Heinonen, 2018

Kuvat © Reetta Niemensivu, 2018

Teoskokonaisuus © Tekijät ja Kustannusosakeyhtiö Tammi, 2018

Painettu EU:ssa

ISBN 978-951-31-9809-1

Luku 1

jossa ollaan viidakossa

Rytmikäs afrikkalaismusiikki paukkaa jäähallissa, kun IceLove-joukkue harjoittelee muodostelmaluistelun kilpailuohjelmaansa.

– Nostakaa jalkaa oikein kunnolla! valmentaja ohjeistaa. – Ajatelkaa apinoita, pitkät raajat, isot liikkeet!

Koko joukkue kohottaa jalkoja yhtä aikaa musiikin tahdissa. Ensin vasenta, sitten oikeaa, luistinten terät jysähtävät paukkuen jäähän.

Yhtenä muiden seassa yhdeksänvuotias Maria yrittää parhaansa.

– Leijonat! Karjuntailme!

Maria vääntää kasvonsa pelottavaan irvistykseen ja on raapaisevinaan tassulla. Ei ilme ketään oikeasti pelota, kaikkihan ovat ilmiselvästi ihmisiä ja vielä alakoululaisia, mutta ilveily kuuluu koreografiaan.

– Sitten ote ja läpimeneon, muistakaa ryhti, valkun sanat kaikuvat hallin seinissä.

Ihan kamalasti muistettavaa. Maria potkii vauhtia läpimenoa varten ja lähestyy vastaantulevia joukkuekavereita. Apua, kumpi käsivarsi pitikään nostaa ylös?

– Väärä käsi, suhahtaa varakapteeni Ilona.

– Voi ei, Maria uikahtaa ja vaihtaa vasemman oikeaan, mutta se on osua Ilonaa kasvoihin. – Anteeksi!

Ilona ravistaa nopeasti päätään, ei ehdi vastata, sillä ohjelmaa on jo jatkettava eteenpäin. Seuraavaksi kiirehditään myllyyn ja vasta silloin Maria huomaa unohtaneensa leijonailmeen kasvoilleen.

Musiikki muuttuu. Mikä eläin sitten tuleekaan, kirahvi? Ei tietenkään, ei viidakossa ole kirahveja!

Ei tosin myöskään leijonia, joita IceLove ohjelmansa aluksi esittää.

– Papukaija!

Ai niin!

Musiikki on nyt karnevaalimaista sambaa. Käsiä pitää heiluttaa sinne tänne kuin siipiä.

Joukkue hakeutuu luistelemaan piirissä, tartutaan käsistä tai siis siivistä, sitten sirklataan, tehdään

kantakäännös, taas kolme sirklausaskelta, sitten pyllistetään niin kuin heilutettaisiin pyrstöä.

Piiri liikkuu kovaa vauhtia ja muiden tahdissa on vaikeaa pysyä.

– Älä purista niin kovaa mun kädestä, vierellä luisteleva Nella pyytää.

– Pakko, kun muuten ote irtoaa, Maria huudahtaa, mutta ääni hukkuu musiikin alle ja Nella voihtii vieläkin.

Kun ote irrotetaan, Marian käsi on aivan kuuma ja nihkeä.

Lopuksi tulee vielä luova osio, jossa osa luistelijoista esittää vaakaliu'un ja jotkut heijaavat pienempiä käsien varassa välissään. Marian tehtävänä ovat tanssiaskleet. Hän hyppii rytmikkäästi terän piikeillä puolelta toiselle, heiluttaa taas käsiä siipinä.

Sitten loppuasento!

– Räyh! kuuluu musiikissa viimeisenä.

– Muistakaa tiikeri-ilme lopuksi, valkku huutaa.

Se on vähän kummaa, sillä papukaijan muuttuminen tiikeriksi yhtäkkiä on sula mahdollisuus. Maria kyllä huomautti siitä joukkuekavereille, kun ohjelmaa alettiin kesällä harjoitella, mutta kaikkien mielestä hän

oli liian tosikko, joten loppuasentoon tuli todellakin tiikeri-irvistys.

– Hyvä veto oli kaikilla, valmentaja kehuu. – Alatte näyttää todella viidakon tyypeiltä!

– Ai apinoilta vai? joku lohkaisee ja muut tirsкуvat.

Valkku ei ole kuulevinaan, vaan luettelee:

– Apinoilta, tiikereiltä, papukaijoilta, kameleonteilta oikeastaan! Just silleen sopivasti, niin kuin viidakkoteemaisessa ohjelmassa pitääkin.

– Juku juku, ulvahtaa yksi pojista ja toisetkin repeävät.

Apinajukutus on ilmeisesti poikien mielestä maailman paras vitsi, joka pitää toistaa kaikissa treeneissä. Mariaa nauratti aluksi, mutta nyt hän vain rypistää suunsa umpeen ja kohentaa nenävartta pitkin valuvat silmälasit paikalleen.

– Ei jaksa enää naurattaa, Maisa-kapteenikin protestoi poikien hörötystä.

– Tosikkotyttö, pojat naljaisevat.

– Enkä ole, Maisa vastustaa. – Teidän vitsi vaan on tyhmä.

– No okei sitten, sanoo sovittelun pojista äänekkäin, Ägä. – Mutta yks juttu.

– No? Maisa tokaisee.

– Juku juku! Ägä kiljaisee ja pojat rehahtavat taas hekottamaan.

Nyt jotkut työistäkin tirsкуvat. Maisa pitelee päätään, mutta Maria huomaa häntäkin hymyilyttävän hiukan.

– Ja sitten vaihdetaan, valkku kuuluttaa. – Äsken luistelleet tuplapaikkaiset sivuun, laidalla olleet ottakaa omat paikat!

Kehotus tarkoittaa myös Mariaa: hän on tuplapaikkainen, niin kuin moni muukin joukkueessa. Muodostelmaluistelussa kilpailuohjelma tehdään sovittulle määrälle luistelijoita, ja koko ajan jokaisella luistelijalla on jäällä oma paikkansa. Muuten elementit – kuten mylly, piiri, blokki ja rivi – menevät aivan sekaisin eikä kukaan tiedä, kenen vieressä kuuluu olla.

Luistelijoita joukkueessa on kuitenkin yleensä aina hieman enemmän kuin paikkoja. Niinpä osa joukkueesta on tuplapaikkaisia. Se tarkoittaa, että he opettelevat kumpikin saman paikan niin, että välillä toinen menee kilpailuohjelmasta sivuun.

Ja ensimmäisissä kilpailuissa parin viikon päästä voi tietysti luistella yhdestä tuplapaikkaparista vain toinen. Maria toivoo kovasti, että se olisi juuri hän.

– Onko valmista? valkku huutaa. – Musa lähtee kohta!

Marian paikalla seisoo nyt ruskeatukkainen, ilosilmäinen Vili. Vili on hänen tuplapaikkaparinsa. Maria itse luistelee kentän toiseen pätyyn muiden nyt vaihtovuorossa olevien tuplapaikkaisten kanssa. Heidän tehtävänsä on harjoitella ohjelmaa kentän vapaassa osassa itsekseen.

Maria nostaa kädet sivuilleen ja valmistautuu olemaan pian leijona, tiikeri, kameleontti...

– Arvatkaa mitä, Maria kuulee Vilin vielä arvuuttelevan alkuasennossa seistessään.

– No? kysyy nyt hänen vieressään Sara.

– Juku juku! Vili hihittää.

Alkumuodostelmasta kantautuu syvä huokaus.

– Taas yhdet ihanat IceLove-harkat!

Luku 2

jossa Maria kiskaistaan maan pinnalle

Tunnin harjoitusten jälkeen kädet ja jalat ovat ihan väsyneet. Pukuhuoneen kova penkki tuntuu lokoisalta leposohvalta.

– Ohjelma alkaa mennä jo aika hyvin, sanoo Nelly, joka on tullut uutena joukkueeseen vasta tällä kaudella. Hän katsoo Mariaa ujosti.

– Niin mustakin, Maria nyökkää. – Mäkin muistan sen jo aika hyvin... ainakin melkein.

Nelly hymyilee.

– Mäkin. Melkein!

Samassa Reetta alkaa hypähdellä viereisellä paikalla kuin jännityksestä piukeana.

– Ei ole enää kovin pitkä aika kisoihin! Reetta huudahtaa ja hänen pitkä, vaalea palmikkonsa pomppii olalta toiselle.

– Voi kamala, ei niin, Nellykin huolehtii.
– On vielä viisi viikkoa, Maria huomauttaa.
– Voih, aina sä oot niin tarkka, Linnea huokaisee omalta paikaltaan.

– Jonkun pitää olla! Maria väittää.

Samassa joukon yli kantaa ääni.

– Hei, kuulkaa kaikki!

Se on Maisa-kapteeni, joka on kiivennyt seisomaan penkille. Kädessään hän heiluttelee suurta paperia.

– Tässä on jotain tosi salaista, Maisa julistaa. – Tai on ollut salaista, mutta ei ole enää. Meidän kisapuvun kuva!

Joukkue kohahtaa. Marian sydän alkaa tykyttää. Kilpailupuku! Nytkö se tosiaan paljastuu?

Kaikki kilpailuohjelmaan liittyvä on ollut suurta salaisuutta koko alkusyksyn ajan. Ohjelmasta ei ole saanut kertoa kenellekään, ei edes sen aiheesta. Kotona Maria ei uskaltanut edes hiiskahtaa hölösuulle pikkusiskolleen Iirikselle. Äidille ja isälle voi kertoa, heihin Maria luottaa, mutta Iris olisi juorunnut teeman kavereilleen. Ja joukkueessa on sovittu, ettei kenellekään kerrota.

– Ette sitten saa kuvata tätä, Maisa määrää rutistaen vielä piirrosta itseään vasten.

– Milloin me saadaan ne puvut? punatukkainen varakapteeni Zine kysyy.

– Pian, Maisa lupaa. – Ensi viikolla jo. Mutta haluatteko te nähdä tän kuvan?

– Joo!

– Tietty!

– Näytä!

Maisan kasvoilla on juhlava, salaperäinen ilme, kun hän hitaasti paljastaa asukuvan koko joukkueelle.

Puku on upea. Jännittävä. Se on vihreä, kauluksessa ja helmassa on oranssia, punaista ja tiikerin raitaa.

– Vau, Maria hihkaisee.

– Samat sanat, kuiskaa Reetta hänen vieressään.

– Tosi hieno, Nellykin säestää.

Mutta kaikki eivät ole samaa mieltä.

– Häh? Pitääkö meidän muka pukeutua tohon?

Hameeseen?

Ägä seistä törröttää joukkueen jäsenten keskellä kädet puuskassa rinnallaan. Harjoitusten jäljiltä hänen hiuksensa ovat pörrössä ja näyttävät villiltä.

– No ei tietenkään teidän poikien, Maisa puuskahtaa ja kääntää paperin ympäri. – Tässä on teidän puku.

Poikienkin puku on hieno. Värit ovat samat kuin tyttöillä, mutta ne ovat paidassa ikään kuin viuhkana, housut ovat mustat.

– Näyttää vähän paremmalta, Ägä kommentoi ja joukkueen muut pojat, Jembo ja Vili, säestävät häntä tapatuksilla. – Hyväksyykö kaikki? Maisa kuuluttaa.

– Kyllä!

– Todellakin!

– Se on ihan mahtava, sanoo Mariakin.

Maisa hymyilee tyytyväisenä.

– Pian se alkaa..., hän sanoo. –...kisakausi!

Perhoset pyrähtävät lentoon Marian vatsanpohjassa.

Muodostelmaluistelun kisakausi – kilpailut, kilpailumatkat, ohjelmanasuoritukset, jännitys, meikkaus, upeat kisakampaukset, halaukset, ensimmäiset potkut, viimeiset potkut. Se kaikki, ihan lähellä.

Samassa joku kiskaisee Mariaa poninhännästä.

– Hei! Maria kiljahtaa.

Vilin virnistävä naamataulu on aivan hänen vierellään.

– Mitä meille tuli koulusta läksyksi?

– Älä kisko, Maria komentaa.

– Ei kai se voi sattua, Vili arvioi.

– Voi, Maria tiuskaisee ja hieroo ohimoaan. – Kasvata itse pitkät hiukset ja kokeile.

– Anteeksi, Vili sanoo. – Mutta mitä meille tuli läksyksi?

Maria nipistää suunsa umpeen ja puistelee päätään. Vili on valitettavasti sekä hänen tuplapaikkaparinsa että luokkakaverinsa. Tarkkaan ottaen Vili istuu Marian kanssa samassa tuplapulpetissa.

– En mä muista mitä tuli läksyksi, Maria väittää.

Kuka muka haluaisi kertoa läksyjä tyyppille, joka kiskoo hiuksista?

– Ai, Vili sanoo hieman yllättyneenä. – Yleensä sä tiedät.

Sitten Vili kohauttaa olkiaan ja palaa sukat lerpottaen paikalleen laittamaan kenkiä jalkaan. Hän ei näytä olevan milläänsäkään, vaikkei saanut tietoa läksyistä.

– Ihme tyyppi, Maria jupisee itsekseen. – Ihan pihalla!

Luku 3

jossa tutustutaan erilaisiin lehtiin

Äiti on keittänyt iltapalapöytään teetä ja lämmittänyt pakastimesta sämpylöitä. Lämpiminä ne tuoksuvat ihan vastaleivotuilta, ja koko keittiössä leijuu leivän tuoksu.

- Ihanaa, Maria sanoo ja lämmittää käsiään teekupissa sillä välin kun äiti halkaisee sämpylöitä.
  - Voisitko tehdä mulle sellaisen, jossa on kinkkua ja salaattia?
  - Osaat kyllä itsekin tehdä, äiti sanoo merkitsevästi.
  - Mutta jos minä nyt, kun tulit juuri treeneistä.
    - Kiitos, sä olet paras äiti!
- Äiti näyttää tyytyväiseltä.
- Mitä harjoituksissa tehtiin? Menikö hyvin?
  - Me nähtiin uusi puku, Maria sanoo. – Se on ihan mahtava.

– Niinkö? Onko se vihreä?

Äiti tietysti arvaa värin, koska tietää aiheen olevan viidakko. Maria vilkaisee varovasti Iiristä, mutta pikkusisko katselee Aku Ankan kuvia eikä tunnu tajuavan mitään.

– On, ja vähän muunkin värinen, Maria vastaa. – Ja siinä on kaikkien niiden eläinten värejä, joita me esitetään ohjelmassa.

– Joko ohjelma sujuu hyvin?

– Niin valkku sanoi, Maria nyökkäilee suu täynnä.

– Osaatko sinä sen?

– Aika hyvin ainakin.

Se ei ole ihan totta, mutta lämpimän teen ja kotona leivotun sämpylän ääressä se *tuntuu* todelta.

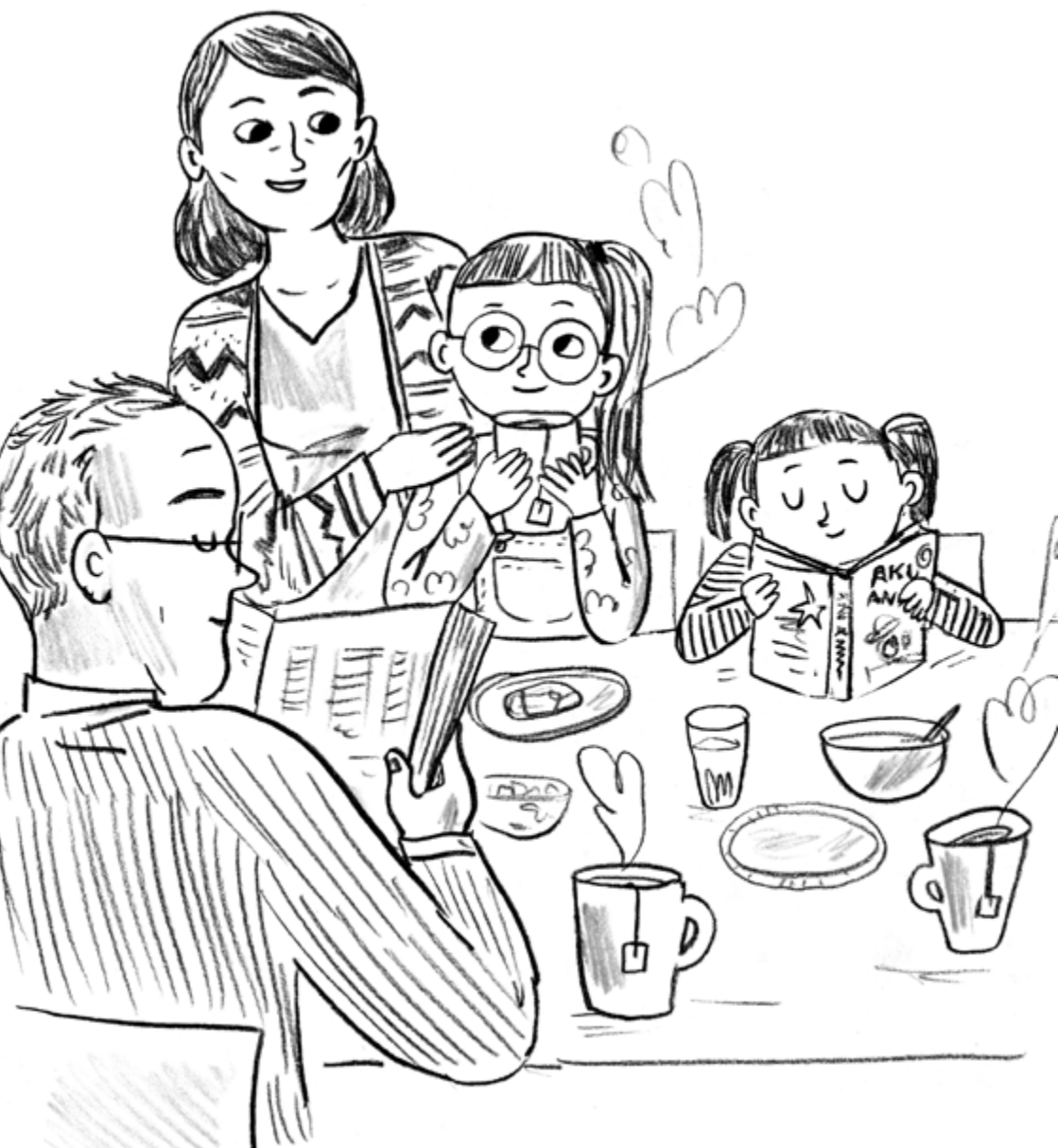
Äiti kaataa kupillisen teetä myös isälle, joka istuu pöydän päädyssä paksu kirja nenänsä edessä.

– Huhuu, maa kutsuu, äiti sanoo ja heiluttaa käsiä isän kasvojen edessä.

Ei reaktiota. Taas joku isän työkirjoista. Isä on kirurgi, leikkauksia tekevä lääkäri, hän on erikoistunut käsien kirurgiaan. Hän lukee aina, koska kuulemma se on tärkeää ammattitaidon ylläpitämiseksi.

Maria ottaa uuden haukun sämpylästä ja muistaa:

- Pian me tehdään myös kisalakana.
- Tuleekohan siihen apinoita vai lehtiä? äiti pohtii.

Silloin Iiris hoksa, mistä puhutaan ja nostaa
nenänsä Aku Ankasta.

– Apinoita ja lehtiä! Esitättekö te Uteliasta Viliä?

Maria ravistaa päätään ja nipistää suunsa umpeen.

– Ei kuulu sulle, hän sanoo. Enää ei siis puhuta
salaisia juttuja!

– Lehtiä? isäkin havahtuu ja alkaa koluta paperi-
koria takanaan. – Täällä on lehtiä kyllä, kuka kysyi?
Tieteen kuvalehti löytyy, Lääkärilehti...

Maria alkaa nauraa.

– Äh, unohda koko juttu!

Äiti harppoo isän vierelle ja ojentaa teesiivilän.

– Tässä on kuule sinulle lehtiä, teelehtiä!

Maria ja Iiris hihittävät. Isä näyttää hölmistyneeltä.
Hänellä ei ole erityisen hyvä huumorintaju.

Äiti pyytää isää laittamaan kirjan syrjään ja syömään
sämpylää. Hetken päästä kaikki mutustelevat iltapalaa
ja tuntuu ihanan kotoisalta.

Kunnes isä muistaa ne tavalliset aiheensa.

– Sinullahan oli biologian koe tulossa, hän sanoo ja
silmää Mariaa. – Oletko lukenut?

– Olen, Maria vastaa lyhyesti. Läksyt ovat isälle
tärkeä asia ja biologia erityisen tärkeä. Vaikka kolmos-

luokalla ei vielä edes ole biologiaa vaan ympäristö-oppia, mutta isä ei koskaan muista sitä.

– Kuulustelenko koealuetta?

– Ei se koe vielä huomenna ole, Maria sanoo.

– Hyvin voi jo kuulustella, isä huomauttaa. – Ehdit sitten prepata, jos ei vielä suju.

Maria huokaisee. Aivot ovat luistelusta yhtä väsyneet kuin jalat, kun piti ajatella ja tehdä niin monia asioita samalla kertaa. Hän ei enää millään jaksaisi lukea kokeeseen, mutta Maria tuntee isänsä. Isän päätä ei hevillä käännetä.

– Okei, Maria mutisee ja lähtee pöydästä hakemaan ympäristöopin kirjaa.

Kirja nököttää avonaisena Marian kirjoitus-pöydällä. Hän on ihan totta kerrannut kokeeseen, viimeksi ennen lähtöä, siksi kirja jäi auki. Aivan koealueen loppuun asti Maria ei ehtinyt, mutta hän on kyllä lukenut kaikki kappaleet aiemminkin.

Kun Maria on poimimassa kirjaa käsiinsä, sen vierellä olevaan puhelimeen kilahtaa viesti.

Vili ryhmässä 3B:

haloo eiks kukaan voi kertoa mitä tuli läksyks

Viesti on lähetetty Marian ja Vilin 3B-luokan

Kumpi pääsee kilpailuihin, Maria vai Vili?

Luokkakaverit Maria ja Vili luistelevat molemmat samassa IceLove-joukkueessa tuplapaikkaparina. Mutta he eroavat toisistaan kuin yö ja päivä: toinen laskee leikkiä kaikesta, toinen haluaa olla paras kaikessa. Se tietää vaikeuksia niin koulussa kuin jäälläkin.

Rytmikäs afrikkalaismusiikki pauhaa jäähallissa, kun IceLove-joukkue harjoittelee jäällä kisaohjelmaansa. Myös yhdeksänvuotias Maria yrittää parhaansa, sillä tuplapaikkaparista vain toinen voi päästä kauden ensimmäisiin kisoihin. Ja Maria haluaa kilpailemaan!

Henna Helmi Heinosen kirjoittaman ja Reetta Niemensivun kuvittaman IceLove-sarjan ensimmäinen osa *Nellyn uudet kuviot* palkittiin Lasten LukuVarkaus -palkinnolla 2018. Sarjan joka osassa on päähenkilönä joku IceLove-muodostelmaluistelujoukkueen jäsenistä.

L84.2 • ISBN 978-951-31-9809-1

Kannen kuvat: Reetta Niemensivu
www.tammi.fi

9 789513 198091